

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοϊκώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

'Εν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1904

'Ετος 26^{ον} — Ἀριθ. 39

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΟΟΥ

Λοιπὸν τὸ κακούργημα θὰ ἐτελεῖτο;
Εἰς τὴν στήλην τῶν ναυτικῶν εἰδήσεων τῶν ἐφημερίδων, ὅ' ἀνεγράφετο ἄρα γε καὶ ὁ «Γοργὸς» μεταξὺ τῶν πλοίων ἐκείνων, τὰ ὅποια καταποντίζονται αὐτανδρὰ καὶ κανεῖς δὲν γνωρίζει τί ἀπέβησαν; Ἦτο ἄρα γε ἀποφασισμένον ὑπὸ τῆς Μοίρας εἰς μάτην νὰ τον ἀναζητοῦν, — ἐνῶ με ἄλλο ὄνομα, με ἄλλην σημαίαν, με ὀλίγας μεταβολὰς εἰς τὴν ἐξαρτισμὸν, ὁ πλοίαρχος Μάρκελ θὰ ἐπανήρχιζε τὰ πειρατικά του ταξείδια ἀνὰ τὸν Εἰρηνικόν;...

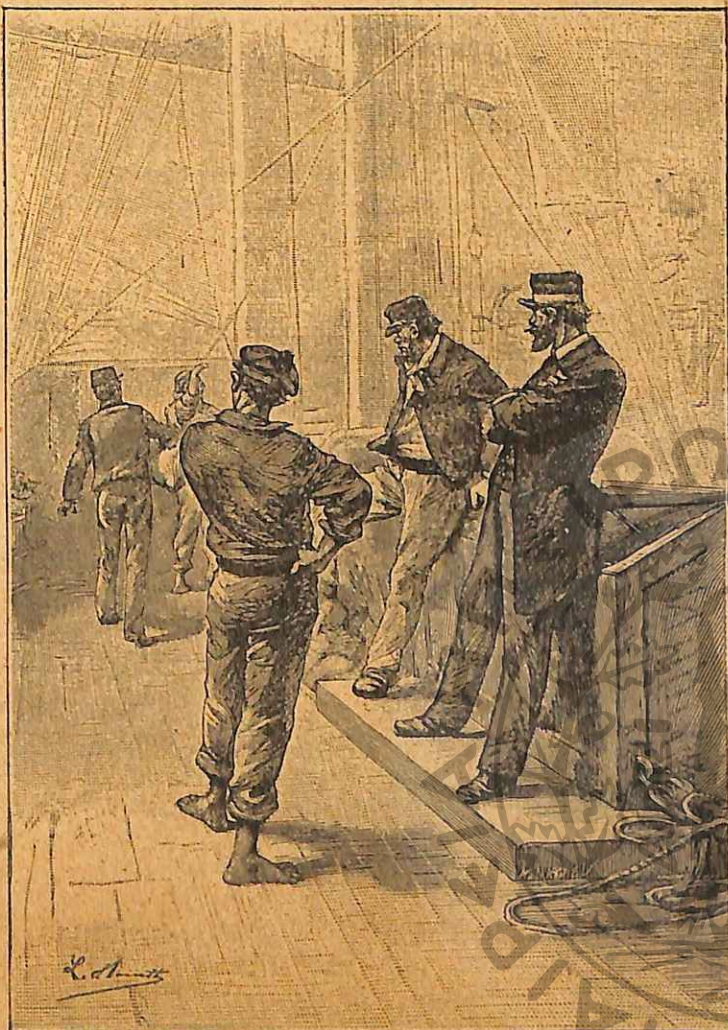
Ἡ παρουσία τοῦ νεοελθόντος ναυτικοῦ δὲν προσέδιδε καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας. Καὶ ἦσαν μὲν τώρα ἐνδεκα τὸν ἀριθμὸν οἱ ἐπιβάται, ἐνῶ ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἦσαν παρὰ δέκα μόνον· ἄλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχαν τὸ πλεονέκτημα ὅτι θὰ ἔκαμναν αἰφνιδίως τὴν ἐπιθεσιν. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀντιταχθῇ ἀποτελεσματικὴ ἀντίστασις εἰς αὐτοὺς τοὺς ρωμαλέους ἄνδρας, τοὺς συνευθιμένους εἰς τὴν αἱματοχυσίαν; Ἀλλως τε, ἡ σφαγὴ θὰ ἐγένετο τὴν νύκτα... Τὰ ὄμματα θὰ ἐπιπτεον νεκρά, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου τῶν. Νὰ ἐπιχαλεσθῶν τὸ ἔλεος αὐτῶν τῶν ἀθλίων; ... Μάταιος κόπος! Ἐλεος δὲν ὑπῆρχε...

Οὕτω τὰ σχέδια τοῦ κακούργου θὰ ἐπιτύγγανον μέχρι κεραίας. Ὁ πλοῦς ἀνὰ τὰς Ἀντίλλας δὲν τον εἶχε προδώτῃ, καὶ ἡ τελευταία του προσέγγισις εἰς τὴν Βαρβαδόξ ἤξιζε δι' αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του ἐπὶ τὰ χιλιάδας λίρας χωρὶς νὰ συνυπολογισθῇ καὶ τὸ φιλοδώρημα, τὸ ὅποion ἔλαβαν

ἀπὸ τὴν κυρίαν Κῆτλεν Σέυμουρ. . .
Ὁ ναυτικός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸν «Γοργόν», ὠνομάζετο Οὐίλ Μίτζ. Ἦτο εἰκοσιπέντε μόνον ἐτῶν, — πέντε μόλις ἔτη μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ρογγήρον Χινδαίλ, τὸν Λουδοβίκον Κλωδιὸν καὶ τὸν Ἀλβέρτον Λούβεν.
Ὁ Οὐίλ Μίτζ, μέτριος τὸ ἀνάστημα, χειρὸς δυναμὸς καὶ καλοκαμωμένος, ἐλαφρὸς καὶ εὐκίνητος ὅσον ἀπαιτεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρμενιστοῦ, παρουσίαζεν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ δείγματα τῆς ἐν μὲνότητος καὶ τῆς εὐλικρινείας. Ἦτο

πρὸς τούτοις νέος εὐγενὴς τοὺς τρόπους καὶ χρηστὸς τὰ ἤθη, με ἀνεπίληπτον διαγωγὴν, ὁρῆσκος εἰς τὸ ἔπαρκον. Ποτὲ δὲν εἶχε τιμωρηθῇ, καὶ κανεῖς δὲν εἰδένυνεν ὅσην αὐτὸς εὐπειθειαν καὶ περισσότερον ζῆλον εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν. Καταταχθεὶς εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν ἀπὸ ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν ὡς ναυτόπαις, ἔγινε διαδοχικῶς μαθητευόμενος, ναύτης καὶ τέλος ὑποναύκληρος. Ἦτο ὁ μοναχογεῖς τῆς κυρίας Μίτζ, χήρας ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν, ἡ ἑποία κατεῖχεν ἐμπιστευτικὴν θέσιν εἰς τὴν ἐπαυλίαν τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ.

Μετὰ τὸ τελευταῖον τοῦ ταξείδιον εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ὀκεανίας, ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔμεινε δύο μῆνας πλησίον τῆς μητρὸς του. Ἡ κυρία Κῆτλεν Σέυμουρ ἠδυνήθη οὕτω νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ προτερήματα τοῦ καλοῦ αὐτοῦ νέου. Μὲ τὰς σχέσεις τῆς, ἐπέτυχε νὰ τῷ δοθῇ ἡ θέσις τοῦ ὑποναυκλήρου εἰς ἓν πλοῖον, τὸ ὅποion ἐφόρτωνεν εἰς Λίβερπουλ διὰ τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἔχων καλὰς πρακτικὰς γνώσεις τῆς ναυτιλίας, ἐγγὺς καὶ εὐρύαν, θὰ προώδεε καὶ θὰ ἐλάμβανε βραδύτερον τὴν θέσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν. Τέλος ἦτο γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός, καὶ εἶχε τὴν ἀτάραχον ψυχραιμίαν καὶ τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, προτερήματα, τὰ ὅποια εἶνε βεβηχίως

α "Ε ! νὰ κ' ἑνας νεοσύλλεκτος." (Σελ. 306, στήλ. β.)

ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τοὺς ναυτικούς.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐπερίμενε εἰς τὴν Γεφυρόπολιν εὐκαιρίαν νὰ μεταβῇ εἰς Λίβερπουλ, ὅταν ὁ «Γοργός» ἦλθε καὶ ἡγκυροβόλησεν εἰς τὸν λιμένα. Ἐσκέφθη τότε ἡ κυρία Σέυμουρ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ταξίδι τοῦ νεαροῦ προστατευμένου της. Ἐπρόκειτο λοιπὸν ὁ Οὐίλ Μιτζ νὰ διαπλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν ὑπὸ ὅρους λίαν εὐχαρίστους, ἀφοῦ μάλιστα τὸ τρίστιον διηυθύνετο ἀκριβῶς εἰς τὸν λιμένα, ὅπου εὕρισκετο τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶχε ναυτολογηθῇ, δηλαδὴ εἰς τὴν Λίβερπουλ. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον καὶ οἱ νεαροὶ τὸν συντροφεῖν θὰ ἐπὶ ἡγίαναν, αἰσθηροδρομικῶς εἰς τὸ Λονδίνον καὶ εἰς τὴν Ἀντιλιανήν Σχολήν, ἔπου πλέον θὰ τοὺς ἔκαμναν τὴν πρέπουσαν ὑπόδοχὴν.

Ἄλλως τε ὁ Οὐίλ Μιτζ δὲν ἐσκόπευε νὰ μείνῃ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια εἰς τὸ ταξίδι. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρῃ καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸν ἀντικαταστάτην διὰ τὸν ναύτην, τὸν ὅποιον εἶχε χάσῃ εἰς τὸν ὄρμον τῆς Κόρης.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 21 Σεπτεμβρίου, ὁ Οὐίλ Μιτζ εἶχε φέρῃ τὸν σάκκον τοῦ εἰς τὸν «Γοργόν», ἀφοῦ ἀπαχαιρέτησε τὴν κυρίαν Σέυμουρ καὶ ἐφιλήσῃ τὴν μητέρα του. Ἡ ἀγαθὴ μάλιστα παρὰ γοδῆσποννα τὸν ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῇ ἐν μικρὸν φιλοδώρημα, τὸ ὅποιον θὰ τῷ ἐπέτρπε ν' ἀναμείνῃ εἰς Λίβερπουλ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πλοίου του.

Ἄν καὶ δὲν ἦσαν κατεληγμένα ὅλαι αἱ κλίμακες τοῦ διαμερίσματος τοῦ πληρώματος, ἐν τούτοις ὁ Χόρρης Μάρκελ ἐπρότιμησε νὰ μὴ βάλῃ τὸν Οὐίλ Μιτζ μαζὶ μὲ τοὺς ἰδιόκους τοῦ ναύτης. Ἐρεβέτο μήπως τῷ γίνῃ ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του. Ἐμῖνον ἀκόμη εἰς θαλαμῆτος κενὸς εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ὁ νέος ἐπιβάτης ἐγκατεστάθη ἐκεῖ ἀμέσως.

Ὅταν ἦλθεν ὁ Οὐίλ Μιτζ εἰς τὸ πλοῖον, εἶπε πρὸς τὸν Χόρρη Μάρκελ:

— Πλοίαρχε Πάξτων, ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ χρήσιμος στὸ καράβι. . . Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, καὶ ἂν θέλετε, θὰ κόμω βάρδια κ' ἐγώ.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Χόρρης Μάρκελ.

Ὅταν ὅμως εἶδεν ὁ Οὐίλ Μιτζ καλλιτέρῃ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, δὲν ἐσχημάτισε καλὴν ἰδέαν. Ἦτο μὲν ἀμεμπτος ἡ διατήρησις καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ σκάφους, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ἐκείνα ὅπου ἐκαθρεπτιζόντο τόσα ἄγρια πάθη, αἱ βλοσυραὶ ἐκείναι φαινογνομίαι μὲ τὴν κινῶν ὑποκυρτωμένην δολιότητά των, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἐμπνεύσουν ἐμπιστοσύνην. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ μὴ

ἔχῃ πολλὰς φιλίας μὲ τὸ πλήρωμα.

Ἄλλ' ἡ φήμη τοῦ Πάξτων ὡς καλοῦ ναυτικοῦ εἶχε φθάσῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας προτοῦ ἀκόμη καταπλεύσῃ ὁ «Γοργός»· ἐκτὸς δὲ τούτου, ὅταν κινεῖται εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ, οἱ νεαροὶ ἐπιβάται εἶχαν κάμῃ μέγιστα ἐγκώμια διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὴν ἱκανότητά του, τῆς ὁποίας εἰδήματα ἔδωκεν, ὅταν ἐνέστησεν ἡ θύλα ἀνοικτὰ ἀπὸ τὰς Βερμούδας. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὁ Οὐίλ Μιτζ, ὅτι ἡ πρώτη ἐκείνη ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὅταν πρωτοῦλθεν εἰς τὸ πλοῖον, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐξαλειφθῇ.

Ὅταν ὁ Κόρρης ἔμαθεν ὅτι ὁ Οὐίλ Μιτζ εἶχε προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του, εἶπε πρὸς τὸν Χόρρη Μάρκελ καὶ τὸν Τζὼν Κάρπεντερ:

— «Εἰ νὰ κ' ἔνας νεοσύλλεκτος, ποῦ δὲν τον ἐλογαριάζω καὶ καθόλου! . . ὁ λασσινὸς πρώτης, γὰρ ν' ἀλλάξῃ μὲ σένα βάρδια, Τζὼν. . .

— «Ἄξιός νὰ τον βάλῃς στὸ τιμόνι καὶ νὰ ξυνοιάσῃς! . . ἐπρόθεστος μὲ εἰρωνικὴν ἐπίσης τόνον ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Μὲ τέτοιον τιμονιέρη, δὲν φοβᾶσαι παρτιμονιές, καὶ ὁ «Γοργός» θὰ πάῃ γραμμὴ στὴ Λίβερπουλ. . .

— Ὅπου ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήμενη, ὅπως δὴ ποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κόρρης, θὰ μὴς καλοδεχθῇ μὲ ὅλην τὴν τιμὴν καὶ τὴν παρὰ τὸ πλοῖον μὴς πρέπει. . .

— Νὰ λείψουν τ' ἀστεῖα, διέταξεν ὁ Χόρρης Μάρκελ, καὶ ὁ καθένας ἄς προσέχῃ τὴ γλῶσσά του γιὰ εἰς οἰκιστῶν ὥρες ἀκόμη.

— Ἀφοῦ μάλιστα, παρετήρησεν ὁ ναύκληρος, αὐτὸ τὸ δελεῖσμά ἐλπίσμου φάνηκε πὺς μὴς ἐλύταξεν κάπως παρῆξεν. . .

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ Χόρρης Μάρκελ, λίγα λόγια μίξί του. ἂν γυρέψῃ νὰ πιάσῃ κουδέντες! . . Καὶ προσοχὴ μὴν τύχῃ καὶ ξυναρχίσῃ ὁ Μόρδεν, ὅτι εἶχε κάμῃ σιγὴν Ἀγία Λουκία.

— Μπᾶ! εἶπε τελευταῖος ὁ Κόρρης, ὅμα δὲν πιτὴ ὁ Μόρδεν, εἶνε ἀμίλητος σὺν ψάρι, καὶ, ἐννοεῖται, δὲν θὰ τον ἀφήσωμε νὰ πιτὴ πρὶν πιῶμε ὅλοι μὴς εἰς ὑγείαν τοῦ πλοίαρχου Μάρκελ!

Ἄλλως τε ὁ Οὐίλ Μιτζ δὲν ἐφαινετο ἔχων διάθεσιν νὰ πιάσῃ κουδέντες μὲ τοὺς ναύτας τοῦ «Γοργού». Ἄμα ἦλθε, ἀπεσῶρθη εἰς τὸν θαλαμῆτόν του περιμένων τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐπιβατῶν, καὶ τὴν ἐπιστῶσαν ἐβόηθησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀπαρσιν.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ταξιδίου, ὁ Οὐίλ Μιτζ συνήνησεν εἰς τὴν πρύμνην, ὅτι δὲν εἶχε εὐρὴν εἰς τὴν πρῶταν τοῦ πλοίου, — καλὰ παιδιὰ καὶ νέους ἐνδικοφρομένους δι' αὐτόν. Ὁ Τωνῆς Ρενὼ πεισιπῶς μὲ τὸν Μάγνον ἄνδρας ἦσαν

γεμάτοι ἀπὸ χαρὰν, διότι ἡμποροῦσαν νὰ μιλοῦν ναυτικὰ μὲ ἀληθινὸν ναυτικόν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Οὐίλ Μιτζ ἀνέβη νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ κατὰ στρωμα καπνίζων τὴν πίπιν του.

Ὁ «Γοργός» εἶχεν ἀνοικτὰ τὰ μεγάλα του πανιά, τὰς γάμπας καὶ τοὺς παπαφίγκους του. Τὸ σωστὸν ἦτο νὰ λοξδρομήσῃ πολὺ πρὸς τὰ βορειοανατολικά, οὕτως ὥστε νὰ περάσῃ ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τῆς Βαχάμας, πέραν ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας, καὶ νὰ ὠρελθῇ ἀπὸ τὸ μέγα ρεῦμα τοῦ Μεξικανικοῦ Κόλπου. τὸ ὅποιον διευθύνεται πρὸς τὴν Εὐρώπην. Δι' αὐτὸ ἐξεπλάγη ὁ Οὐίλ Μιτζ, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ «Γοργός» ἔπλεε πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ πλοίαρχος εἶχε τοὺς λόγους του διὰ νὰ κάμῃ ἔτσι, καὶ δὲν ἦτο δουλειὰ τοῦ Οὐίλ Μιτζ νὰ τον ἐρωτήσῃ. Ἐσκέφθη ἄλλως τε ὅτι ὁ «Γοργός», ἀφοῦ ἔκαμνεν 50 ἢ 60 μίλια, θὰ ἄλλαξεν διεύθυνσιν καὶ θὰ ἔπλεε πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

Δὲν εἶχεν ὅμως αὐτὸν τὸν σκοπὸν ὁ Χόρρης Μάρκελ. Εἶχεν ὀρίσῃ τὴν πορείαν του πρὸς τὴν μεσημέριν ἄκραν τῆς Ἀρρική, καὶ συχνὰ ἐπὶ ἡγίανεν νὰ παρτιμωρῇ, ἂν ὁ πηδαιλόγος ἐκράτει πάντοτε τὸ πλοῖον πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν.

Ἐν τούτῳ ὁ Τωνῆς Ρενὼ, ὁ Μάγνος, ἄνδρας, καὶ δύο-τρεις ἄλλοι συμμοθηταὶ των, εἶχαν ὀρίσῃ τὴν συνομιλίαν μὲ τὸν νέον ναυτικόν. Ἐπεριπατοῦσαν μαζὶ του πότε εἰς τὸ καστρωμα καὶ πότε ἐπάνω στὸ κύμα. Τὸν ἐρωτοῦσαν πράγματα σχετικὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμά του, — τὸ ὅπεον δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ κάμουν ἔως τότε μὲ τὸν ἀνοικτὸν πλοίαρχόν των. Τούτῳ ὁ Οὐίλ Μιτζ ἀπεκρίνετο προθύμως εἰς τὰς ἐρωτήσεις των καὶ εὕρισκε τέρψιν εἰς τὴν συνομιλίαν των, βλέπων τὴν κλίσιν που εἶχαν διὰ τὰ ὁπλαστικά ζήτηματα.

Καὶ ἐν πρώτοις, ποῖα μέρη εἶχεν ἐπισκεφθῇ, ὅταν ἐταξιδεύετε μὲ τὰ πολεμικά καὶ μὲ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα;

— Μικροῖ μου κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μιτζ, ταξιδεύω δώδεκα χρόνια τώρα, δηλαδὴ ἀπὸ μικρὸ παιδί. . .

— Κ' ἐπεράσατε πολλὰς φορές τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικόν; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

— Πολλὰς φορές, καὶ μὲ ἱστοφόρα καὶ μὲ ἀτμόπλοια.

— Ἐπὶ ἡγίανεν καὶ μὲ πολεμικά; . . εἶπεν ὁ Μάγνος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μιτζ, ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐστειλὲν ἕνα ἀπὸ τοὺς στόλους της εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πετσιλῆ.

— Ἐπὶ ἡγίανεν καὶ στὴν Κίνα! . . ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ, μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὸν θραυκόν, ὁ ὅποιος εἶχε πατήσῃ τὰ χῶματα τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

— Μάλιστα, κύριε Ρενὼ, καὶ σὰς βεβαιῶ, δὲν εἶνε δυσκολώτερον τὸ ταξιδεῖν τῆς Κίνας ἀπὸ τὸ ταξιδεῖν τῶν Ἀντιλλῶν.

— Καὶ μὲ ποῖον πλοῖον ἐπὶ ἡγίανεν; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Χόδχαρτ.

— Μὲ τὸ εὐδρομον θωρηκτὸν «Σημαία», ὅπου εἶχεν ὑψώσῃ τὸ σῆμά του ὁ ὑποναύαρχος Χάρρης Οὐώλκερ.

— Καὶ ἦσθε ναυτοπαῖς τότε βέβαια. . . ἐπρόθεστος ὁ Μάγνος ἄνδρας.

— Μάλιστα. . . ναυτοπαῖς.

— Καὶ εἶχε μεγάλη κανόνα ἡ «Σημαία»; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

— Παρὰ πολὺ μεγάλη. . . τῶν εἴκοσι τόνων.

— Τῶν εἴκοσι τόνων! ἐπανέλαβε ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ ἐφαινότο πόσον ὁ ἀτρόμητος αὐτὸς μικρὸς θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἡδύνατο ποτε νὰ πυροβολήσῃ μὲ κανὸν ἀπὸ τὰ φοβερά αὐτὰ πυροβόλα.

— Ἀλλὰ, ἐπρόθεστος κατόπιν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, δὲν ἐταξιδεύσατε, ὑποθέτω, ὅλο μὲ πολεμικά. . .

— Ὅχι, μικροῖ μου κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μιτζ. Δὲν εἶμαι παρὰ μόνον τρία ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἔπειτα ἐπέρασα μαθητευόμενος εἰς τὸ ἐμπορικόν.

— Μὲ τί πλοῖα; ἠρώτησεν ὁ Μάγνος ἄνδρας.

— Μὲ τοὺς «Ἀδελφοὺς τοῦ Βορῶ» τοῦ λιμένος Κάρδιφ, μὲ τὸ ὅποιον ἐπὶ ἡγίανεν τὴν Βοστώνην, καὶ μὲ τὴν «Μεγάλην Βρετανίαν» τοῦ Νιουκᾶςλ.

— Καὶ ἦταν μεγάλο πλοῖον αὐτό; . . εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

— Βέβαια! ἀνθρωποφόρον τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων τόνων, τὸ ὅποιον εἶχε φορτώσῃ διὰ τὴν Μελβούρνην.

— Καὶ τί ἐβέρατε ἀπὸ ἐκεῖ;

— Σιτάρις τῆς Αὐστραλίας διὰ τὴν Σκωτίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Μὴ λησμονεῖν νὰ καθαρίζῃς τὸ στόμα ἄρ' ἐσπέρας. Ὅστις πλύνει τὸ στόμα του μόνον τὸ πρωῒ, ὁμοιάζει μ' ἐκείνον ὅστις κλείει τὴν θύραν τοῦ σταύλου ὅταν πλέον ἔχῃ φύγῃ ἡ ἀγέλας.

* Τὸ καλλίτερον προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς τερηδόνης (καυράλιας) τῶν δόδων, εἶνε τὸ στίβαρον μασσημα μαύτον κατωτέρως ποιότητος ἄρτου μὲ παχὺν φλοιὸν (πέτσας).

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ' στιγμὴν ὀληθροῦς εὐτυχίας. Ὁ Θεὸς εὐλόγησεν τὴν οἰκογένειάν μου, καὶ μὲ τὴν εὐλογίαν Του τῆς ἐστειλὲν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀκόμη ἕνα παιδάκι. Οἱ γονεῖς ὑποδέχονται εἰς τὰς ἀγκάλας των τὸ ἀνεκτίμωτον αὐτὸ δῶρον μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ παλμούς εὐγνωμοσύνης. Τὰ ἄλλα παιδάκια περιστοιχίζουσι τὸ νεοφερμένον ἀδελφάκι, καὶ το κυττάζουσι μὲ περιέργειαν, μ' ἐκπληξιν, καὶ ἔπειτα μ' ἐκρηξιν ἀγαλλιάσεως κ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὅλοι εἶνε εὐτυχεῖς· πατέρα, μητέρα, παιδάκια. Καθένας βλέπει, συμμεριζέται τὴν χαρὰν τοῦ ἄλλου καὶ εἶνε ἀκόμη πλέον χαρούμενος. Μόνον τὸ νεογέννητον κλαίει. . . Ἀλλὰ τί φαιδρότερον ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ κλάμματος ἐκείνου! Πόσα γέλια καὶ παιγνίδια ὑπόσχεται! Πόσον οἰκογενειακὴν ἀπόλαυσιν κ' εὐτυχίαν ἀγγήν!

Καὶ ὅμως — περιέργων πράγμα! — οἱ περὶ τὴν οἰκογένειαν δὲν φαίνονται εὐτυχεῖς. . . Συγγενεῖς στενοὶ καὶ μακρνοὶ, φίλοι, γνώριμοι, ξένοι κατὰ περίστασιν εὕρισκόμενοι πλησίον της, κατεβάζουσι τὰ μούτρα. . . Συγχαίρουσι κατὰ τύπους, καὶ νομίζεις ὅτι συλλυποῦνται. Λέγουσι «νὰ σου ζήσῃ, καλλοροϊζικο!» καὶ εἶνε ὡς νὰ λέγουν: «δὲν πεθαίνει τὸ κακοροϊζικο;» Ἄλλοι γελοῦν διὰ τῆς βίας καὶ προφέρουσι λόγους ἐνθαρρύνσεως, παρηγορίας. Ἄλλοι φεύγουσι χωρὶς νὰ προφέρουσι λέξιν.

Ἄλλοι θυμύουν καὶ μεμψιμοιροῦν, ὡς νὰ στενεύονται τάχα, ἀλλὰ πολὺ σθεναρὰ κατὰ βάθος. . . Τί συμβαίνει λοιπόν; Τὸ νεογέννητον εἶνε κόρη.

Αὐτὸ τὸ μέγαλον καὶ φοβερὸν δυστύχημα συμβαίνει! Αὐτὴ ἡ συμφορὰ ἐνέσκηψε κατὰ τῆς αὐτοῦς οἰκογενείας! Μάλιστα τὸ βρέφος ἐκεῖνο εἶνε κόρη. Εἶνε δηλαδὴ τὸ ἀδρότερον, τὸ γλυκύτερον τῶν πλασμάτων. Εἶνε τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ προσέσῃ ἀκόμη ἕνα στόλισμα, ἀκόμη μίαν χάριν εἰς τὸ σπίτι. Ποῦ καὶ ὥρατον νὰ μὴν εἶνε, θὰ εἶνε γεμάτον τρυφερότητα, ἀγάπην, ἀφασίσιν. Ποῦ καὶ πλούσιον νὰ μὴν εἶνε, θὰ συνεστέρη τὸν πλοῦτον τῆς ἐπιτηδείότητός του καὶ τῆς φιλεργίας του. Τὸ γλυκὺ καὶ πολύτιμον πλάσμα, διὰ τὸ ὅποιον ὁ ποι-

ητὴς ἐτόνισε τοὺς ὥραίους ἐκείνους στίχους:

Δὲν εἶσαι τοῦ σπιτιοῦ μας τὸ καμάρωμα;
Ἡ μέλισσα δὲν εἶσαι ἡ ὀργατικὴ;
Καὶ τίτος λουλουδιοῦ δὲν κλεῖς τὸ ἄρωμα;
Καὶ τίτος κελαδῆματος τὴ μοινακὴ;

Καὶ ὅμως, ἐπειδὴ ἡ οἰκογένεια ἐτύχε νὰ ἔχῃ ἕνα-δύο κορίτσια, ἡ ἐπειδὴ ὁ παπποὺς ἤθελεν ἔγγονον διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα, ἡ ἐπειδὴ ὁ κόσμος, εἰς πᾶσαν περίστασιν, προτιμᾷ τὰ ἀγόρια, διότι νομίζει ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε καλλίτερα, — περὶ τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας βασιλεύει κατήφεια, οἶκτος, ἀπογοήτευσις!

Ἡ γέννησις λοιπὸν τῆς κόρης, ἡ ὁποία εἶνε πράγματι τὸ εὐτυχέστερον γεγονός, θ' ὠρεῖται κοινῶς ὡς δυστύχημα. Τὴν βαρύνουσι χίλιαι προλήψεις, χίλιαι ἰδέαι πλαινὲς καὶ σκουριασμέναι. Βεβαίως, ἡ γέννησις τοῦ εἶνε ἐπίσης εὐτυχὲς γεγονός. Κάποτε μάλιστα, ὅταν βραδύνῃ, ὅταν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἐν ὄνομα, νὰ ἐξασφαλίσθῃ μίαν μεγάλην περιουσίαν, νὰ ἐδραιωθῇ μίαν δυναστείαν, ἕνας θρόνος, ἴσως εἶνε καὶ γεγονός εὐτυχέστερον. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ γέννησις τῆς κόρης, παντοῦ καὶ πάντοτε, καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπάρχουν ὅλα ἀγόρια, πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς συμφορὰ. Εἶνε ἡ πλέον ἀξιοθρήνητος ἀπὸ τῶς κοινωνικὰς προλήψεις. Καὶ δυστυχῶς ἡ πρόληψις αὕτη εἶνε τόσον κοινὴ παρ' ἡμῖν καὶ τόσον ριζωμένη, ὥστε ἐνίοτε καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἐκ φύσεως πρέπει νὰ γαπῶν ἐξίσου ὅλα τὰ τέκνα των, — λυποῦνται ἐνδομύχως, ὅταν τοῖς γεννᾷται κόρη, ἡ δέχονται τὰ συλλυπητήρια καὶ τὰς παρηγορίας τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ θυμύουν καὶ χωρὶς νὰ διαμαρτύρωνται!

Ἄλλοι πάλιν, κάμνουσι τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, καὶ διὰ νὰ κρύψουν τὴν στενοχωρίαν των, προσποιοῦνται χαρὰν μεγαλητέραν:

— Μπᾶ! τόσῳ τὸ καλλίτερον ποῦ εἶνε κορίτσι! Κ' ἐμεῖς κορίτσι ἠθέλαμε. Τί; δὲν εἶνε παιδί κι' αὐτό;

— Βέβαια, προσθέτουσι τάχα οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Καὶ νὰ ἰδῇτε τί καλὴ τύχη ποῦ θὰ ἔχῃ. Δὲν βαρυνεῖτε! Τὰ κορίτσια εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια.

Ὅλ' αὐτὰ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἀνοηταί, αἱ ὁποῖαι δὲν συμφωνοῦν διόλου μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας. Σήμερον ποῦ τὰ κορίτσια, εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, ἀνατρέφονται ὅπως καὶ τὰ ἀγόρια, καὶ ἐργάζονται, καὶ σπουδάζουσι, καὶ μορφώνονται, καὶ μὴν θάουσι ἀκόμη καὶ ἐπιστήμης, καὶ βοηθοῦν ἐν ἀνάγκῃ τοὺς γονεῖς των, καὶ γίνονται χρήσιμα μέλη τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς πατρίδος, — ἡ πλαινὴ πρόληψις δὲν ἔχει πλέον τὸν

τόπον της. Είπε λείψανον παρασμένης, βαρβάρου εποχής, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ θεωρεῖτο ἐν γένει πλάσμα ὑποδεέστερον, ταπεινότερον, κατώτερον τοῦ ἀνδρός. Τώρα ἡ γυνὴ θεωρεῖται ἴση μετὸν ἀνδρα. Ἡλλαξεν ἡ ἐποχή, ἡλλαξαν αἱ ιδέαι, οἱ κοινωνικοὶ ὅροι, τὰ πάντα. Παντοῦ δέ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς μικροτέρας πόλεις, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ χωρία. Τὸ νὰ συλλυπούμεθα λοιπὸν γονεῖς διότι ἀπέκτησαν κόρην ἀντὶ νάποκλήσουν υἱόν, ἢ νὰ τοὺς συγχάρισμα ψυχρῶς, ἢ νὰ θέλωμεν νὰ τοὺς παρηγορήσωμεν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχομεν ἀκόμη προλήψεις ἀναξίας τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι κάμνομεν ἕνα ἀναχρονισμόν, ὅτι ἐπιστρέφωμεν εἰς τὴν βαρβαρότητα.

Σεῖς, νέοι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς, δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ὑποπέσετε εἰς τοιοῦτον λάθος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ἐξω πέφτει ἡ βροχή, μονότονος καὶ ἀργή. Τί ἄσχημος καιρὸς! Καὶ τί κακός! ποῦ δὲν ἀφίνει τὴ Μαρίκα καὶ τὸν Τοτό νὰ πᾶνε περίπατο, πορὰ ἔστειλε αὐτὴ τὴν ἀνύστη βροχή καὶ τὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ τοὺς κλείσῃ μέσα στὸ σπῆτι καὶ τοὺς δύο! Καὶ ὅμως δὲν στενοχωροῦνται ἡδὺραν κι' ὅλας διασκέδασιν. Ἡ Μαρίκα κάθεται στὴ μικρὴ τῆς πολυθρόνα, καὶ κρατεῖ ἐπάνω στα γόνατά της, τυλιγμένο μέσα στὴν κόκκινη μπερτίτσα της, τὸν μεγάλον καὶ ἄσπρον γάτον, τὸν Λεῦκο. Καὶ αὐτὸς κοιμᾶται ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ. Ἡ Μαρίκα τὸν κυττάζει καὶ κουνᾷ τὸ κεφάλαιό της. Καλέ, αὐτὸ τὸ γατὶ θάνε ἄρρωστο· δὲν ἔφαγε τίποτε τὸ πρωὶ καὶ ὅλο κοιμᾶται! φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ ἄσχημος καιρὸς το ἔκαμε νὰ πάθῃ ἱμφολεντζα καὶ κεφαλόπονο.

— Τοτό, πὼς νὰ το γιαιτρίψωμε; — ἔρωτᾷ μετ' ἀγωνίαν καὶ ἀνησυχίαν ἡ μικρούλα.

Πλησιάζει ὁ κύριος Τοτός, κυττάζει τὸν ἄρρωστον, καὶ ἔπειτα λέγει μετ' ὀδυρόν τόνον:

— Ἐχει ζέστη· ἀμέσως κρύα νερὰ στὸ κεφάλι!

Ἡ Μαρίκα, ἐνθουσιασμένη ποῦ εὐρέθη τὸ γατρικόν, ἀκουμπᾷ τὸν κοιμισμένον γάτον στὴν πολυθρόνα, τρέχει στὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, καὶ βρέχει τὸ μαντηλάκι τῆς στὸ νερό. Ἐπειτα πλησιάζει τὸν γάτον, ποῦ κοιμᾶται ἀκόμα, καὶ φάπ!—τοῦ κολλᾷ τὸ βρεγμένο μαντηλάκι ἐπάνω στὴ μυτίτσα του.

Αἰσθάνεται τὸ νερόν ὁ Λεῦκος, καὶ πηδᾷ ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Βλέπετε πὼς τὸν ἔγινε τὸ γιαι-

τρικόν μου!—φωνάζει μετ' ὀδυρόν τόνον ὁ Τοτός.

Καὶ ἡ Μαρίκα τοῦ λέγει σοβαρὰ-σοβαρὰ.

— Ἀλήθεια! ἄμα μεγαλώσῃς, θὰ γίνῃς σπουδαῖος γιαιτρός!

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΕΩΤΟΥ

Ὁ Σπουργιτάκης δὲν περιμένει νὰ τοῦ το εἰποῦν δύο φορές. Τρυπνέει ἀνάμεσα στὰς δύο φτερούγας τῆς περιστέρας... καὶ δρόμο! Ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, καὶ τὸ ταξίδι τελειώνει. Ὁ μικρὸς μας ξενητευμένος ξαναβλέπει μετ' ὀδυρόν τόνον τὴν καρδούλα του, τὸ σπῆτι, τὸ παράθυρο, καὶ τὸ κλουβί του... ἄδειο καὶ μελαγχολικὸν ὡς σπῆτι ξενοίκιαστο!

— Ἐρθάταμε, μικρούλη μου... Κίττα τώρα νὰ τα καταφέρῃς νὰ σε συγχωρήσουν.

Καί, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ της εἰπῇ «εὐχαριστῶ», ἡ περιστέρη κτυπᾷ δυνατὰ τὰ φτερά της καὶ πετᾷ, καὶ οὐκ εἶχε τὴν ἀέρα, ποῦ εἶχε καθαρὴν ἡ βροχή, καὶ δὲν ἔμεναν πλεονάζοντες ὥρα καὶ χρυσόκοκκινα συνεφέκια... Εἶπε πολὺ εὐχαριστημένη ἡ περιστέρη ποῦ ἔκανε ἐκεῖνη τὴν καλωσύνην στὸ σπουργιτάκι.

— Βίπ! βίπ!... Εἶμαι ἐγώ, ὁ Σπουργιτάκης... Ἡμῶν, καὶ δὲν το ξανακάνω... θά μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα,

μαμμά μου...

Ἄ! σοῦ το ὑπόσχομαι... δὲν θὰ ξαναθυμῶσω...

δὲν θὰ ζηλέψω πλεονάζοντες τὴ Λιλίττα!

Τάκου; Βίπ! βίπ! βίπ! βίπ!

Ὁ ἦχος αὐτῆς τῆς φωνῆς εἶπε τὸσον γνωστός, ὥστε τρέχει στὸ παρὰθυρὸν ἡ Ἄννα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ εἶχε φύγῃ τὸ πουλάκι της, ὅλο καὶ ἔκλαιγε ἡ καίμενη!

— Εὐσταί, Σπουργιτάκη μου, καλὴ μου;

«Εὐσταί, Σπουργιτάκη μου;»

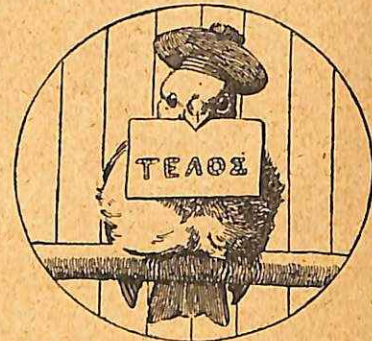
— Βίπ! βίπ! βίπ!... ξαναφωνάζει ὁ φίλος, καὶ πετᾷ (κυριολεκτικῶς) στὴν ἀγκαλιά τῆς κυρᾶς του.

Κλάμματα, φιλιὰ, χαρὲς, ἀπερίγραπτα! Ποῦ νὰ σὰς τα διηγηθῶ! Ἐπρεπε νὰ ἤξεύρατε τὴν σπουργιτικὴ γλώσσα καὶ νὰ ἴδῃτε μόνος τοῦ ὁ κύριος Σπουργιτάκης νὰ σὰς τα ἐξιστορήσῃ...

— Φίλησε τὴ Λιλίττα! τοῦ λέγει σοβαρὰ ἡ Ἄννα, καὶ τὸν πηγαίνει κοντὰ στὴν κουνίτσα ὅπου κοιμᾶται ἡ κουνιτσα, μετ' ὀδυρόν τόνον τὰ ματάκια της.

Προχωρεῖ ὁ καλὸς μας δευτερεύων, βάζει τὴ μυτίτσα του κοντὰ, καὶ τὴν φιλεῖ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ. Τότε ἡ Λιλίττα ἀνασηκώνεται λιγάκι (δηλαδή τὴν ἀνασηκώνει ἡ κυρὰ της), ἀνοίγει τὰ ματάκια της καὶ τὸν κυττάζει γλυκὰ-γλυκὰ. Ἀγαπήτανε ἐπὶ τέλους!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Πόσες εἶνε; — ἔλεγε ὁ Πέτρος. — Μιὰ... δύο... τρεῖς... πέντε... ἑπτὰ... δέκα... Δέκα σωστές, καὶ τί ὠραίες ποῦ εἶνε...

Ἄλλοιμονον! ὅλα τα ἡνιόκησα τότε. Ἡ Φρόσω εἶχε πείσῃ τὸν Πέτρον νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστον, μετ' ὀδυρόν τόνον τοῦ χρηματός. Τοῦ εἶχε τάξῃ λίρες... πολλὰς λίρες. Ὁ καίμενος ὁ Πέτρος δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τοῦ τόσα πολλὰ χρυσὰ νομίσματα· ἔτυχε νὰ ἰδῇ μεγάλα τραπεζικά γράμματα, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν των καὶ συνήθως δὲν εἶχε στὴν τσέπην τοῦ παρὰ μερικὰ νικελ, ποῦ τοῦ ἐδίδεν ἡ μητέρα· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἶχε ποῦ νὰ τα ἐξοδεύσῃ, ὅσον καιρὸν ἐμένοντο εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν μοῦ τὲς ἔφερες τὴ νύχτα, ὅπως μοῦ εἶχες τάξῃ;—ἠρώτησε πάλιν.

— Μὰ, τί ἐπίμονο παιδί! ποῦ εἶσαι, καίμενε! ἀπήντησεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἡλθα δύο φορές, καὶ τὲς δύο φορές ἡδὺρα τὴ μητέρα σου ἐδῶ... Τὴν δευτέρην φορὰ καλὶτα τὴν ἀκουσα ποῦ ἔλεγε: «Κοιμήσαι, Σπουργιτάκη μου, ὁ σφυγμός του

εἶνε κανονικός... ἂν τὸ πρωὶ δὲν ἔχῃ τὸν πόνο, θὰ τὸν πάρω μετ' ὀδυρόν τόνον νὰ φύγωμε...» Τ' ἀκούς, Πέτρο;... Λοιπὸν, κ' ἐγὼ σου λέγω, πὼς ἂν δὲν κάνῃς, ὅτι ἐμείναμε σὺμ-φωναί, θὰ τα μαρτυρήσω ὅλα, καὶ τότε... ὅσους πᾶρουν τὲς λίρες, καὶ θὰ μοῦ τὲς δώσουν πίσω.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴν το πῆς, Φρόσω... δὲν θὰ το πῆς, αἱ; — Λοιπὸν, πρέπει καὶ σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μὴ φᾶς τίποτε ἀπὸ ὅ,τι σοῦ φέρουν... εἰδεμὴ, ὅλα θὰ τα πῶ!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Τί ἐσυλλογίζετο ἄρ' αἱ;... Εἶνε ἐρώτησις, καλέ, αὐτὴ, ἀπὸ κ' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἤξευρα τί νὰ συλλογισθῶ μετ' αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀποκάλυψιν; Ἡ Φρόσω τὸν εἶχεν τσικκῶ μετ' ὀδυρόν τόνον πονηρίαν στὰ δάχτυλά της. Πρωτὴν φεράν μοι συνέβαινε νὰ εὐρεθῶ ἐμπρὸς εἰς τέτοιαν πλεκάνην. Ἀπεφάσισα νὰ ἐμβῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, νὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι τα ἤκουσα ὅλα, ὅτι θὰ τα μαρτυρήσω ἐγὼ τῆς μητέρας, — καὶ ὅ,τι βρέξῃ, ὡς κατεβάτῃ.

Ἐνῶ ἐκινήθη νὰ ἐμβῶ κ' ἐπείσασα τὸ θυρόφυλλον νὰ το σπρώξω πρὸς τὰ μέσα, εἶδα τὸν Πέτρον, ὁ ὅποιος εἶχε ἀνασηκωθῇ εἰς τὸ κρεβάτι, κ' ἔλεγε μετ' ὀδυρόν τόνον πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μας:

— Δὲν εἶνε ὅμως κακὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ κάμνομε ἐμεῖς οἱ δύο, Φρόσω; — νὰ λέγω ἐγὼ ψέμματα πὼς εἶμαι ἄρρωστος κ' ἐσὺ νὰ μοῦ δίνῃς κρυφὰ λίρες;

Ἐστάνην ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν: — Ναί, Πέτρο μου, εἶνε κακὸ, ἔλεγε ἡ Φρόσω· ἀλλὰ χειρότερο ἀκόμα εἶνε αὐτὸ ποῦ κάμνετε σεῖς, ποῦ δὲν με ἀγαπᾶτε, καὶ θέλετε νὰ φύγετε καὶ νὰ με ἀφίσετε ἐδῶ... Ἐγὼ θελω νὰ σας κρατήσω... σὰς ἀγαπῶ ἐγὼ τώρα, καὶ δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ σας κάμω νὰ μείνετε...

— Ὡστε... ἀλήθεια μὰς ἀγαπᾷς; — Μὰ, ἂν δὲν σας ἀγαποῦσα, ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνω αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ σας κρατήσω μερικὲς μέρες ἀκόμα;... Ἀχ! Πέτρο μου, λυπήσου με... Κάμε ὅ,τι σου λέγω, καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα, γιὰτὶ... με κάνεις καὶ πονεῖ...

Καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα! Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ Πέτρον, καὶ ἀπὸ τὸ σπασμωδικὸν τίναγμα τῶν ὤμων της, ἐφαίνετο ὅτι ἐξήττεισε νὰ ξεθυμάνῃ μετ' ὀδυρόν τόνον τὰ κλάμματα.

— Σωπα, Φρόσω, μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις! τῆς εἶπε τότε ὁ Πέτρος. — Νὰ... δὲν θέλω οὔτε τὲς λίρες... πόρε της πίσω... Μὴν το πῆς ὅμως κανενός, οὔτε τῆς Δέσποινας, ὅτι

εἶνε κανονικός... ἂν τὸ πρωὶ δὲν ἔχῃ τὸν πόνο, θὰ τὸν πάρω μετ' ὀδυρόν τόνον νὰ φύγωμε...» Τ' ἀκούς, Πέτρο;... Λοιπὸν, κ' ἐγὼ σου λέγω, πὼς ἂν δὲν κάνῃς, ὅτι ἐμείναμε σὺμ-φωναί, θὰ τα μαρτυρήσω ὅλα, καὶ τότε... ὅσους πᾶρουν τὲς λίρες, καὶ θὰ μοῦ τὲς δώσουν πίσω.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴν το πῆς, Φρόσω... δὲν θὰ το πῆς, αἱ; — Λοιπὸν, πρέπει καὶ σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μὴ φᾶς τίποτε ἀπὸ ὅ,τι σοῦ φέρουν... εἰδεμὴ, ὅλα θὰ τα πῶ!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Τί ἐσυλλογίζετο ἄρ' αἱ;... Εἶνε ἐρώτησις, καλέ, αὐτὴ, ἀπὸ κ' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἤξευρα τί νὰ συλλογισθῶ μετ' αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀποκάλυψιν; Ἡ Φρόσω τὸν εἶχεν τσικκῶ μετ' ὀδυρόν τόνον πονηρίαν στὰ δάχτυλά της. Πρωτὴν φεράν μοι συνέβαινε νὰ εὐρεθῶ ἐμπρὸς εἰς τέτοιαν πλεκάνην. Ἀπεφάσισα νὰ ἐμβῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, νὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι τα ἤκουσα ὅλα, ὅτι θὰ τα μαρτυρήσω ἐγὼ τῆς μητέρας, — καὶ ὅ,τι βρέξῃ, ὡς κατεβάτῃ.

Ἐνῶ ἐκινήθη νὰ ἐμβῶ κ' ἐπείσασα τὸ θυρόφυλλον νὰ το σπρώξω πρὸς τὰ μέσα, εἶδα τὸν Πέτρον, ὁ ὅποιος εἶχε ἀνασηκωθῇ εἰς τὸ κρεβάτι, κ' ἔλεγε μετ' ὀδυρόν τόνον πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μας: — Δὲν εἶνε ὅμως κακὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ κάμνομε ἐμεῖς οἱ δύο, Φρόσω; — νὰ λέγω ἐγὼ ψέμματα πὼς εἶμαι ἄρρωστος κ' ἐσὺ νὰ μοῦ δίνῃς κρυφὰ λίρες; Ἐστάνην ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν: — Ναί, Πέτρο μου, εἶνε κακὸ, ἔλεγε ἡ Φρόσω· ἀλλὰ χειρότερο ἀκόμα εἶνε αὐτὸ ποῦ κάμνετε σεῖς, ποῦ δὲν με ἀγαπᾶτε, καὶ θέλετε νὰ φύγετε καὶ νὰ με ἀφίσετε ἐδῶ... Ἐγὼ θελω νὰ σας κρατήσω... σὰς ἀγαπῶ ἐγὼ τώρα, καὶ δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ σας κάμω νὰ μείνετε... Ὡστε... ἀλήθεια μὰς ἀγαπᾷς; — Μὰ, ἂν δὲν σας ἀγαποῦσα, ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνω αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ σας κρατήσω μερικὲς μέρες ἀκόμα;... Ἀχ! Πέτρο μου, λυπήσου με... Κάμε ὅ,τι σου λέγω, καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα, γιὰτὶ... με κάνεις καὶ πονεῖ... Καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα! Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ Πέτρον, καὶ ἀπὸ τὸ σπασμωδικὸν τίναγμα τῶν ὤμων της, ἐφαίνετο ὅτι ἐξήττεισε νὰ ξεθυμάνῃ μετ' ὀδυρόν τόνον τὰ κλάμματα.

— Σωπα, Φρόσω, μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις! τῆς εἶπε τότε ὁ Πέτρος. — Νὰ... δὲν θέλω οὔτε τὲς λίρες... πόρε της πίσω... Μὴν το πῆς ὅμως κανενός, οὔτε τῆς Δέσποινας, ὅτι

εἶνε κανονικός... ἂν τὸ πρωὶ δὲν ἔχῃ τὸν πόνο, θὰ τὸν πάρω μετ' ὀδυρόν τόνον νὰ φύγωμε...» Τ' ἀκούς, Πέτρο;... Λοιπὸν, κ' ἐγὼ σου λέγω, πὼς ἂν δὲν κάνῃς, ὅτι ἐμείναμε σὺμ-φωναί, θὰ τα μαρτυρήσω ὅλα, καὶ τότε... ὅσους πᾶρουν τὲς λίρες, καὶ θὰ μοῦ τὲς δώσουν πίσω.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴν το πῆς, Φρόσω... δὲν θὰ το πῆς, αἱ; — Λοιπὸν, πρέπει καὶ σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μὴ φᾶς τίποτε ἀπὸ ὅ,τι σοῦ φέρουν... εἰδεμὴ, ὅλα θὰ τα πῶ!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Τί ἐσυλλογίζετο ἄρ' αἱ;... Εἶνε ἐρώτησις, καλέ, αὐτὴ, ἀπὸ κ' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἤξευρα τί νὰ συλλογισθῶ μετ' αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀποκάλυψιν; Ἡ Φρόσω τὸν εἶχεν τσικκῶ μετ' ὀδυρόν τόνον πονηρίαν στὰ δάχτυλά της. Πρωτὴν φεράν μοι συνέβαινε νὰ εὐρεθῶ ἐμπρὸς εἰς τέτοιαν πλεκάνην. Ἀπεφάσισα νὰ ἐμβῶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, νὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι τα ἤκουσα ὅλα, ὅτι θὰ τα μαρτυρήσω ἐγὼ τῆς μητέρας, — καὶ ὅ,τι βρέξῃ, ὡς κατεβάτῃ.

ὁποίου τὴν ἀγωνίαν μήπως προδοθῇ ἀπέδωσαν εἰς τὴν δὴθεν ἀσθενειάν του, καὶ ἔπειτα, ἀπὸ μὲς ἀπεχαιρέτισαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ χωρίον τοῦ Γαλατᾶ. Ἐκεῖ θὰ ἐπερίμεναν νὰ περάσῃ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ νὰ ἐπιβασθοῦν διὰ Πειραιᾶ.

Μόλις ἔφυγαν, — ἔγινε καλὰ ὁ ἄρρωστός μας! Δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ ὑποκρίνεται. Ἡθελε νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, νὰ παῖξῃ εἰς τὸν κήπον. Ἐσηκώθη, ἐφόρεσε τὰ ρούχά του, καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν ὑπηρετιῶν, κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἐξήττησε γάλα. Τὸν εἶδαν τὰ ἄλλα παιδιὰ

«Ἀλήθεια μὰς ἀγαπᾷς; (Σελ. 309, στήλ. α').»

κ' ἐπείσασα τὸ θυρόφυλλον νὰ το σπρώξω πρὸς τὰ μέσα, εἶδα τὸν Πέτρον, ὁ ὅποιος εἶχε ἀνασηκωθῇ εἰς τὸ κρεβάτι, κ' ἔλεγε μετ' ὀδυρόν τόνον πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μας: — Δὲν εἶνε ὅμως κακὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ κάμνομε ἐμεῖς οἱ δύο, Φρόσω; — νὰ λέγω ἐγὼ ψέμματα πὼς εἶμαι ἄρρωστος κ' ἐσὺ νὰ μοῦ δίνῃς κρυφὰ λίρες; Ἐστάνην ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν: — Ναί, Πέτρο μου, εἶνε κακὸ, ἔλεγε ἡ Φρόσω· ἀλλὰ χειρότερο ἀκόμα εἶνε αὐτὸ ποῦ κάμνετε σεῖς, ποῦ δὲν με ἀγαπᾶτε, καὶ θέλετε νὰ φύγετε καὶ νὰ με ἀφίσετε ἐδῶ... Ἐγὼ θελω νὰ σας κρατήσω... σὰς ἀγαπῶ ἐγὼ τώρα, καὶ δὲν ἦταν ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ σας κάμω νὰ μείνετε... Ὡστε... ἀλήθεια μὰς ἀγαπᾷς; — Μὰ, ἂν δὲν σας ἀγαποῦσα, ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνω αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ σας κρατήσω μερικὲς μέρες ἀκόμα;... Ἀχ! Πέτρο μου, λυπήσου με... Κάμε ὅ,τι σου λέγω, καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα, γιὰτὶ... με κάνεις καὶ πονεῖ...

Καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα! Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ Πέτρον, καὶ ἀπὸ τὸ σπασμωδικὸν τίναγμα τῶν ὤμων της, ἐφαίνετο ὅτι ἐξήττεισε νὰ ξεθυμάνῃ μετ' ὀδυρόν τόνον τὰ κλάμματα.

— Σωπα, Φρόσω, μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις! τῆς εἶπε τότε ὁ Πέτρος. — Νὰ... δὲν θέλω οὔτε τὲς λίρες... πόρε της πίσω... Μὴν το πῆς ὅμως κανενός, οὔτε τῆς Δέσποινας, ὅτι

— Θέλω.
— Θέλεις να παίξω με τὸν Ἀρβόρο;
— Θέλω.

Μαζὶ ἐσηκόνοντο, μαζὶ ἐκάθοντο, μαζὶ ἐπήγαντο, μαζὶ ἐπαιζάν. Καὶ ἡ Ἀγνή ἐστέκετο ἀπὸ μακριά, κ' ἐκύνταξεν, ἀμίλητη, μετὰ τὸ ὑποπτον ἐκείνο ὕψος, τὴν τόσον στενὴν φιλίαν ποῦ ἐπίασαν ἐξάφνα ὁ Πέτρος τῆς καὶ ἡ Φρόσω.

Ἐπείστρεψεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμαξάκι μὲς ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν. Ἦτο διτροχὸν καὶ ἐλαφρότατον μετὰ δύο θέσεις μόνον· ἡ μητέρα ἤξευρε καὶ τὸ δικινοῦσε μόνη τῆς, ὅταν ἐπαίρνε μαζὶ ἢ ἐμένα ἢ κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀδελφία μου, — καὶ ὁ ἀμαξῆς ἐκάθητο ὀπίσω εἰς τὸ παγκάκι. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἀμαξῆς ἔφερε διάφορα ψώνια· ἐστειλῆσαν τὰ ἀμάξι ἐμπρὶς εἰς τὴν βεράνδαν, καὶ κατέβη διὰ τὴν παραδώσῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν κυρά-Μπήλιω, μέσα εἰς τὴν κουζίαν.

— Θέλεις νὰ πᾶμε περίπαιτο μετὰ τὸ ἀμάξι, Πέτρο;

— Θέλω... Μὰ ποῖς θὰ βαστᾷ τὰ γκέμια; Ἡ μαμμὰ δὲν ἀφίνει νὰ πηγαίνωμε μόνον μὲς, γιὰ τὸ ἄλλογο εἶναι ἄγριο...

— Ἐξέρω ἐγὼ ἀπὸ ἀμάξια καὶ ἄλογα... Νάβλεπες στὴ Βλαχία!... ἐπήγαντο μὲν ἄλλοι μετὰ τὴν σοῦστα! Ἀνέβα λοιπόν.

Τὸν ἐδόθησε ν' ἀνοῖξῃ. Ἐπήδησε καὶ ἡ ἰδία μετὰ πολλὴν εὐκίνησιν, ἐλάθησε δίπλα του, ἐπίασε τὰ γκέμια καὶ τὸ καμτσάκι, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τῆς φωνάξῃ: «Πρόσεχε, Φρόσω!» — ἐκτύπησε τὸ ἄλλογο, καὶ δρόμο πρὸς τὴν ἐξόδον τοῦ κήπου...

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Εἰς ἐν δικαστήριον τῆς Ἀγγλίας ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ἓνα κοριτσάκι δέκα ἐτῶν. Ἡ μαρτυρία του ἦτο σπουδαιότατη, καὶ πρὶν τοῦ ἐξετάσῃ, ἠθέλησεν ὁ δικαστὴς νὰ πεισθῇ ὅτι πραγματικῶς τὸ κοριτσάκι ἐγνώριζε πόσῃν σημασίαν ἔχει ἡ ἀλήθεια εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πόσον καλὴν πράγμα εἶναι τὸ ψεῦμα. Τὸ ἥρώδες λοιπόν, ἂν ἔμαθον εἰς τὴν ἱερὰν Κατήχησιν τὰς δέκα ἐντολάς, τὸ ἐξήτασε ἂν γνωρίζῃ τί σημαίνει τὸ «Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς». Αἱ ἀπαντήσεις τῆς μικρούλας ἦσαν ὁρθόταται.

— Ἐγὼ ὅμως καὶ κατὰ ἄλλο νὰ σε ἐρωτήσω, — εἶπε τότε μετὰ τὸν τόνον ὁ δικαστὴς, διὰ νὰ ἰδῷ, ἂν λὲς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν... Πές μου, τί κάνεις ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν πρὶν πέσης νὰ κοιμηθῇς;

Τὸ κοριτσάκι ἐστάθη κατακόκκινον, καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Μὴ φοβᾷται! ἐπρόθεσεν ὁ δικαστὴς· πές μου, τὴν στιγμὴν πού πρὶν λείπει νὰ πέσης νὰ κοιμηθῇς, τί κόμνεις; Ὅλον τὸ ἀκρατήριον ἐπείρμενεν ἄφωγον τὴν ἀπάντησιν. Καὶ τότε τὸ κοριτσάκι, σὰν νὰ ἔλεγε κανένα μυστικὸν εἰς τὸν δικαστήν, τοῦ εἶπεν ἐντροπαλῶς:

— Βγάζω τὰ ρούχά μου, καὶ βάζω τὴν νυχτικιά μου!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ANNA I. LAMPIRI
Τυχούσα Ἀθροῦν Βραβείων
(Ἰδε Διηγήσας ἐ, τ. φύλλ. 33, σελ. 293)

ΤΟ ΨΑΛΙΔΙ [ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ]

Εἶμαι ἓνα ψαλιδάκι — ἓνα «παληγοψαλιδάκι», ὅπως με λένε, καὶ γέριχο... ὅσο φαντασθῇτε! Ἄλλοτε με εἶχε μία κυρία, μία κυρία πολὺ καλὴ, ἐργατικὴ, καθαρὴ, νοικοκυρά, καὶ τακτικὴ... ὅσο φαντασθῇτε! Ἦτο ἡ γαλιὰ τῆς σημαντικῆς μου κυρᾶς.

Μὰ, τί διαφορὰ ἀπὸ τὴν μὴ ἔως τὴν ἄλλην! Δὲν ἐννοῶ τὴν διαφορὰν στὸ πρόσωπον καὶ στὸ σῶμα· ἀφοῦ εἶναι γαλιὰ καὶ ἐγγύθην ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πόσο διαφέρουν! Ἀλλὰ σὲ ὁμιλῶ γιὰ τὴν διαφορὰν ποὺ ἔχουν στὸ μυαλὸ καὶ στὰ φερσίματά των.

Ἐπὶ τὴν πρώτην, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα χρόνια, χωρὶς νὰ ὑποπάρω ποτὲ τὸ παραμικρόν. Μ' ἐπαινε σὶ χέρια τῆς μετὰ καλὸν τρόπον, καὶ, ὅταν ἐτελείωνε ἡ ἐργασία, μ' ἐτύλιγε μέσα σ' ἓνα μάλλινο σκεπασματάκι καὶ μ' ἐβαλε νὰ κοιμηθῶ μέσα σὲ μιὰ κομψὴ θήκη ἀπὸ ἀρωματισμένο δέριμα.

Τί καλὰ ποὺ ἐκοιμώμουν ἐκεῖ μέσα! Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν μετὰ τί ὄρεξιν καὶ μετὰ τί χαρὰ ξανάρχιζα τὴν ἐργασίαν μου. Καὶ ἔτσι ἐκοιμήσασιν ὅσοι ἀνοσιμένο ξυράφι! Ποτὲ δὲν μου συνέβη νὰ κόψω στραβά, ἢ νὰ δαγκάσω τὸ πανί, ἀντὶ νὰ το κόψω...

Τώρα ὅμως... ὦ! δυστυχία μου! Τί ἔγινε τὸ μάλλινο σκεπασματάκι; Ποῦ εἶναι ἡ θήκη μετὰ τὴν ὥραια μυρωδιά τῆς; Εἰδῆσιν δὲν ἔχω.

Κ' ἐγὼ, χαρὶς νὰ το θέλω, εὐρίσκομαι σ' ὅλες τὰς γωνίας τοῦ σπιτιοῦ, καὶ μόνον στὴ γωνίαν μου δὲν εἶμαι ποτέ. Πολὺ συχνὰ αἱ λεπίδες μου, ποῦ ἄλλοτε ἀνοίγοντο ἐν τῷ ὅσῳ καὶ ἀρμονικῶς, θαρρεῖς πῶς μαλλιώνουν καὶ... πιάνουνται μεταξὺ των... Ἐμπήκει βλεπέτε ἡ σκουριά στὴ βίδα των, καὶ τὴν σφίγγει, κ' αὐτὴς γρυνιάζουν. Καὶ τώρα, ποῦ νὰ κόψω ἴσια; Σκαλωσιὲς ἐδῶ, δαγκωνιὲς ἐκεῖ. Ξεφτυσιὲς παραπέρα, στὸ πανί ἐπάνω!

Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι δικό μου, καὶ ὅμως σ' ἐμένα τὰ φορτύνουν ὅλα! Καὶ πολλὰς φορὲς εἶμαι σὰν μάρμαρο ἀπὸ τὴν σύγχυσίν μου, ὅταν αἰσθάνω τὴν κυρά μου νὰ λέγῃ:

— Οὐρ! ὦρατὸ δῶρο μοῦδωτε ἡ γαλιὰ! Νὰ τὴν ἐβλεπς, θὰ ἐνόμιζες πῶς μου ἐχάριζε τὸ καλλίτερον ψαλιδί τοῦ κόσμου, κ' αὐτὸ εἶναι ἓνα παληγοψαλιδί! Ἀκούω αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ με καταλάβῃ ἐκείνη ἡ δεσποινίς, ξεχύρετε τί θὰ τῆς ἔλεγα;

— Ἀκούστε με, σὰς παρακαλῶ, — θὰ τῆς ἔλεγα. Εἶμαι ψαλιδί, ἀλλὰ τὸ μυαλὸ μου κόβει καλλίτερον παρ' ὅσο κόβουν τώρα αἱ λεπίδες μου. Μόνον ἡ γλῶσσά μου δὲν κόβει καὶ ῥάβει, διότι ἐγέρασα στὰ χέρια μιᾶς κυρίας μετὰ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ εὐγενῆ αἰσθηματά, καὶ δὲν ἔμαθα νὰ λέγω κακογλωσσίες καὶ ὀμνύω, ἂν ἐκόβῃ ἡ γλῶσσά μου, θὰ σὰς ἔλεγα στρεφγυλὰ καὶ καθαρὰ ὅτι τὸ σφάλμα ποῦ δὲν κόβουν καλὰ αἱ λεπίδες μου εἶναι ὅλο δικό σας, διότι δὲν ἔχετε οὔτε τάξιν οὔτε ἐπιμέλειαν στὰς δουλειὰς σας! Κυττάτε τὸ καλαθάκι σας· εἶναι σὰν τῆς τρελλῆς τὰ μαλλιά! τίποτε στὴ θέσιν τοῦ ὅλου ἀνω-κάτω! Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασίαν ποτὲ δὲν λένε ὅτι πταίετε ἐσεῖς... Θεὸς φυλάξοι!... Πταίει ἡ ὑπηρετρίξ, αἱ ἀδελφοῦλές σας, τὸ γατάκι, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῖς ἄλλος... Καὶ τί ἐπιπλήξεις, τί μαλλώματα ποῦ κάμνετε σ' ὅλους... διὰ τὴν ἀταξίαν των! Κόβει, ἀλήθεια, ἡ γλῶσσά σας, καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἐκατὸ χιλιῶδες ψαλιδί. Τί νὰ σας πῶ! λυπούμαι, μὰ λυπούμαι κατὰ κράτος ποῦ ἄφησα τὸ σκαμνολάκι τῆς ἐργασίας τῆς γαλιᾶς γιὰ νὰ μετακομισθῶ στὸ κομψὸ πανεράκι τῆς ἐγγόνης!... Ἀχ! αὐτὴ ἡ μετακόμισις!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς: — Τάμαθες λοιπόν, Τοτό; Ἦ μαμμὰ σου θὰ σου χαρίσῃ μιὰν ἀδελφούλα.
Ὁ Τοτός: — Μὰ γιατί δὲν τῆς εἶπατε, μπαμπᾶ, πῶς προτιμῶσα ἓνα σιδερόδρομο;
Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Ἰνδοῦ Μυσικοῦ.

Αἰλή. — Πῶς λέγεται, Νίνα, ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει ὅλα; διόλου γένεια;
Νίνα (θριαμβευτικῶς): — Ἀγενέστατος!
Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας.

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΠΟΙΑ ἀνωμαλία συμβαίνει ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ ἐκεῖ συνδρομηταὶ μου, τώρα τελευταίως, λαμβάνουν δύο φύλλα μαζὶ ὑπὸ μιάν ταινίαν. Τοῦτο συμβαίνει κάποτε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, διότι ἔνεκα τῆς συσταρέσεως πολλῆς ἐργασίας εἰς τὸ τυπογραφεῖον, δὲν τυπώνεται τὸ φύλλον μου ἐγκαίρως. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς τυπώσεως των διδακτικῶν βιβλίων, καὶ διὰ τὰ παραρτήματα, ἔξω πειστήρια τῶν τυπογραφείων Κωνσταντινουπόλεως ἐργάζονται νυκθημερῶς. Πολλὰκι λοιπὸν τὸ φύλλον μου δὲν εἶναι ἐτοιμὸν τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξωτερικοῦ ταχυδρομείου, — ἡ ὁποία, καθὼς σας εἶπα καὶ ἄλλοτε, εἶναι ὀριζμένη, — καὶ οὕτως ἀναγκάζομαι νὰ καθάσω τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου διὰ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα, ἀπὸ φόβον μήπως, ἐάν το ἀτελὴ μετὰ ἄλλο ταχυδρομείον, ἀργοπορήσῃ ἡ χαρὴ. Ἀλλ' οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν ζητοῦνται τίποτε, ἐάν ἐνίοτε λαμβάνουν τὰ φύλλα δύο-δύο. Ὅπως δὴ ποτε καὶ ἡ μικρὰ ἀνωμαλία θὰ ἐκλείψῃ μετ' ὀλίγου καὶ ἡ ἀποστολὴ θὰ ἐπαναληφθῇ τακτικῶς, ὅπως πάντοτε, μετὰ τὴν ἐγκαίρως ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου.

Καὶ πρὶν ἀκόμη κυκλοφορήσῃ τὸ προηγουμένον φύλλον, ὅπου ἐρωτοῦσα διὰ τὴν ψηφοφορίαν, ἀλλὰ προπάντων μετὰ τὴν ἐκδόσιν του, πολλοὶ, πλείστοι φίλοι μου μοῦ ἐγράψαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Οἱ μὲν λαμβάνουν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ μετὰ προτρέπον νὰ το κίμω, χωρὶς νὰ ἡξέουν ὅτι τὸ ἔχω κατὰ νοῦν· οἱ δὲ κηρύσσονται πρόθυμοι, προθυμότεροι νὰ συλλέξουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου διὰ τῆς ψήφου των. Λοιπὸν, σήμερον, εὐρίσκωμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σας ἀναγγέλω ὅτι ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ. Ὁ πρὸς κερδίον ἀνέναντον διπλῶν διπλοῦν φυλλῶν, καὶ ἂν ἀπείρουν νὰ πεισθῶν ὅσοι κερδίζοντα, ἡ αὐτὴν πρᾶγμα ἐπιτελεῖται. Καὶ θὰ το κάμω ἐνθὺς εἰς τὸ προσεχές φύλλον, ὅπου θὰ ἰδῆτε τοὺς ὅρους καὶ τὰς λεπτομερείας.

Αἱ εἰκόνες τῶν ἀτελειῶν των, Τυδεῖ [EE], τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς τοὺς «Ἀριστοτέλους» εἶναι αὐθεντικώταται, μὴν ἀμφιβάλῃ! Δὲν ὁμοιάζουν μετὰ τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας δημοσιεύουν μερικαὶ ἐφημερίδες... Εἶναι ἀπὸ φωτογραφίας, τὰς ὁποίας παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἰούλιον Βέρν ἡ Γαλλικὴ Γεωγραφικὴ Ἑταιρεία. Ὡστε... βλέπετε καὶ νομίζετε ὅτι εἶσαι εἰς τὸς Ἀντίλλας.

Ὅσον ἡ Παιδικὴ Χαρὰ [EEE] ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος· «Τιμωρὴς συνεκίνηθη πολὺ, ἀλλὰ συγχρόνως τῆς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις: Ἀφοῦ ἡ τιμωρὴ εἶναι ἰσὺν ψυχρὴ ἀρετὴ, πόσον ὑψηλότερα εἶναι ἡ φιλοφροσύνη! διότι αἱ ἡμῶς ἐκτελεῖται τὸ καλὸν, ἡ ἄλλη ὅμως πράττει κατὰ περισσώτερον τοῦ καθήκοντος.» Πραγματικῶς!

Ὡραία ἡ παρομοίωσίς σου, Τόλλε-Ὁστίλλε [E], ἀλλὰ διόλου σωστὸν τὸ συμπέρασμα σου. Τίποτε δὲν εἶναι μάταιον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὰ πάντα, καὶ τὰ μικρότερα, ἔχουν τὴν πραγματικὴν τὴν ἀξίαν, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἰσέ-

ρει νὰ τὴν εὐρίσκῃ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμᾷ. Καμμία πορὰν ὑπερτιμῶμεν μερικὰ πράγματα, ὑποτιμῶμεν ἄλλα, καὶ ὅλα ἀνακαλύψωμεν τὴν πλάνην μας, ἀπογοητευόμεθα. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, — ἀλλ' ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἄπειροι τοῦ κόσμου.

Ὁχι. Ἐλατὸν τοῦ Ἀῖου [EEE] τὰς ἐπιστολάς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰς στέλλῃ ἐντὸς φακέλου ἀνοικτοῦ. Ὡραία συνοψίζει τὴν ἐκ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὀρίσιν: 1ον Διασκεδάζει κανεὶς καὶ περὶ εὐχάριστα τὰς ὥρας τῆς ἀργίας, κατακινώμενος εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν. 2ον συνδέεται μετὰ μακρινῶν φίλων πνευματικῶς. 3ον διασκεδάζει καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπιδεικνύων τὸ Δεστικὸν αὐτοῦ. Ὡστε «λαμπροτάτη ἀπόλαυσις σοὶ ἦτο κερματισμένη ἐξ ὅσων δὲν ἀντήλλασσας Μικρὰ Μυστικά».

Ὁ Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ [EE] μοῦ γράφει ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ὅπου παραθερίζει. Ἐνοικίασε καὶ μίαν βέργαν δι' ὅλο τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην τῆς Αὐστρίας εἶναι ἡ μόνη βέργα ὑπὸ ἐλληνικὴν σημαίαν. Μοῦ ἔστειλε τὴν εἰκόνα τῆς, — δηλαδὴ τῆς λίμνης — εἰς ἓνα δελτάριον. Τί ἐπίγειος παράδεισος!

Προχθὲς ἐψυχάλισα κ' ἐδρόμισεν ὀλίγον. Ἦ δὲ Ἀνθοῦσα Νεότης [E], ἡ ὁποία ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν ζέσθιν, ἔκπεν ἀμέσως ὅρεξιν καὶ μοῦ ἐγράψε χαριτωμένην ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ διηγείται πῶς τῆς ἐπεσε τὸ Σῆμα εἰς τὸν περίπαιτον καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ το γάσῃ. Ἐπιτέλους τὸ ἦνρ καὶ ἦλθεν ἡ καρδιά στὸν τόπον τῆς!

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, φίλε μου Κ. Ἰγγλέση. Τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ ὑποστηρίζονται καὶ προδίδουν τόσον, διότι ἐκεῖ πᾶς εἶναι πολυκομία, ἐνθ' ἐδῶ, μετὰ ὀκτὼ ἐκατομμύρια Ἑλλήνων, — ἂν εἶναι τόσοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, — εἰ εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; Πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ κερδοῦμεθα εἰς τὰ μικρά. Ἐκτός ἂν ἐπιτύχῃ ἡ ψηφοφορία, τὴν ὁποίαν προτείνεις καὶ σὺ.

Τὶ παραμύθια εἶναι αὐτὰ ποῦ σου εἶπαν, Ὁ νεῖρον Θερινῆς Νυκτός; Ὁ Ἀνανίας εἰς τὴν Κυριασίαν; Πλάνη, διότι ἐμάλυνε τάχα μετὰ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου; Καὶ μαλῶναι μετὰ κανένα ὀφθαλμολόγος μου; καὶ πηγαίνει ποτὲ ἄλλοι παρ' ὅπου τὸν στείλω; — Ὁ μὲν πᾶς, πᾶς ἐξωρῶσθ μίαν φορὰν εἰς τὸ Φάληρον; — ἔ, μὰ τότε ἦταν ἄλλο...

Μάθετε ὅτι ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας [EE] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν, — ἐχάρη τόσον πολὺ διὰ τὸν βραβεῖον τοῦ Κίτρινον Ντόμιον, ὡς νὰ ἐβραβεύετο αὐτὸς ὁ ἴδιος. Καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ το ἡξέωρῃ, καὶ χωρὶς ἀκόμην νὰ γνωρίζῃ ἂν εἶναι ἀγνοῖ ἡ κορίτσι, μικρὸ ἢ μεγάλον, ἀπὸ ἐδῶ ἢ ἀπὸ αὐτοῦ. Διὰ τοῖς λοιπὸν ἐχάρη; Ἀπολύσταται, διότι ἔξωσαν εἶναι νὰ μου γράφῃ, ἐχρημάτισε τὴν πεποθητὴν τὸν Κίτρινον Ντόμιον εἰς ἀπὸ τοὺς (τοὺς ἀράγει) καλλιτέρους φίλους μου. Καὶ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ το ἐγνώριζε, — πράγμα ποῦ θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον, ὅταν θὰ δημοσιεύσω τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἀμαξίου λάβω.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ εἶχα τόπον, νὰ ἐδημοσίευσαι ἐδῶ τὴν ἐπιστολὴν ποῦ μου ἐγράψε, μόλις εἶδε τὸ βραβεῖόν του, τὸ Κίτρινον Ντόμιον [EE] «μὲ στραγγουλισμένον πόδι ἀπὸ κτύπημα στὴ σκάλα (τῆς ταράτσας)» — μετὰ πρὶν μὴν ἀπὸ ζούπημα στὴν πόρτα (τοῦ υπογείου) — μετὰ μὴν κομίσαι αὐτὴν ἀγνώστου προσέλευσιν — καὶ μετὰ κούτελο... ποῦ ἐνοικιάζεται ἀπὸ σήμερον! Ὁ ἐκάννατε γέλια καὶ γέλια. Καὶ ὁ πειρασμός εἶναι τόσο, ποῦ μου ἔρχεται νὰ σκεφθῶμαι ὀλίγον τόπον καὶ νὰ σας τὴν σερβίρῃ εἰς τὸ προσεχές. Ὁ ἰδὼ!

Μὲ ἄρατον θλίβω, σὰς ἀναγγέλω σήμερον τὸν θάνατον καὶ ἄλλου ἐλεγκτοῦ καὶ ἀγαπῆτοῦ φίλου μας, τοῦ Δημητρίου Μ. Χορῆ, ὁποῦ τὸ ψευδώνυμον Ἀραβ. Τὰ θερμότερα συλλή-

πητήριά μου ἀπευθύνω πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς καὶ τὰ ἀδελφία, διὰ τὴν τόσῃ σκληρὰν καὶ ἀπροσδόκητον ἀπώλειαν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Νάδν τῆς Ἀπτερόν Νίκης (ἔδω ἀρ-χικὼν, ἀλλ' ὅχι ἐκεῖνο ποῦ ἐπρωτιμοῦσε διότι δὲν ἦτο ἐλευθέρων). Ὁδῶν τοῦ Διαβόλου (Σ. Μ. χαριτωμένον!) Ἀσέληνον Νυκτα (Ε. Α. αὐτὸ ἐξέλεξε· ἀλλὰ νὰ μὴ χάσῃ καὶ τὴν ἀδελφὴν σου· ἐκτός τοῦ Διαγ. των Δύσεων, εἰς ὅλα τὰ ἄλλα εἰμπορεῖτε νὰ λαμβάνετε μέρος καὶ αἱ δύο) καὶ Βυζαντινὸ Ἀηδόνι (Κ. Κ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷ; ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ διακριθῇ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν: ὁ Μέλλων Διπλωμάτης μετὰ τὴν Ζαπ-πίδα, Μοῦκισσαν τῶν Σαλῶν, Φῶς τῆς Νυκτός, Ἰδιότροπον Νεανίδα καὶ Δικέφαλον Ἀετόν — ἡ Μαγευμένη Ἀκροβατισσιὰ μετὰ τὴν Περιοδικὴν Τρέλλαν, Ἀγγελοῦ τῆς Χαρᾶς, Ἀνθοῦσαν Νεότητα καὶ Σπασιμένο Φανάρη — τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Φαρμακοῦσαν, Ἐρωτὸν Ἀστέρη, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναῖαν καὶ Ναυσικῶν — ὁ Νυκτοφύλαξ μετὰ τὸ Φῶς τῆς Νυκτός, Ἑλληνα Ἀθλητήν, Ἀσπρον Ἀράπην, Ράδιον καὶ Νυκτοκοράνα — ὁ Πέ-γρος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Λάριδα τῆς Πλειά-δος, Ἠῶν τῶν Σειρήνων, Αἰγυπτιᾶν Βασιλοπούδα, Ἀθῶν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ρέ-αν Σιλβίαν — ἡ Τρελλὴ Ψυχὴ μετὰ τὴν Κί-τρινην Μάσκαν καὶ Εἰρήνην τὴν Ἀθηναῖ-αν — ἡ Δοκίμοσα τῶν Σαλῶν μετὰ τὸν Ἀ-πόγονον τοῦ Νέστορος, Κυρία μετὰ τὰς Κα-μελλίας καὶ Κίτρινον Ντόμιον — ὁ Καρδι-ογράφος μετὰ τὴν Ὀρειοπόλιν Ψυχὴν, Χα-ριτωμένο Ἀγγελοῦ καὶ Κινεζικὴν Κοτσέ-δαν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸν Βριάρεω, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ναυτοπού-λιν τοῦ Μεσολλογγίου, Ἰτέαν καὶ Καρδίαν τῶν Ἑλλήνων — ἡ Φαρμακοῦσα μετὰ τὸν Χρόνον Φαίδων, Χλόην, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ζῶ-Ζῶ καὶ Ἀέοντα τῆς Νεμέας — ἡ Λατά-νια μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαρὰν, Κίτρινην Μά-σκαν, Μαγευτικὸν Δάσος, Δωρίδα Παρθέ-ρον καὶ Ταπεινὸν Γαστέρι — ἡ Ρέα Σιλβία μετὰ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητήν, Μυροδόλον Χα-ραυγὴν καὶ Ἰδιότροπον Νεανίδα — ὁ Κο-λυμβητὴς τοῦ Καρτεσιῶν μετὰ τὸ Μή-με-λη-μνόνει, Κυρία Τρίκιν Τράγκα, Λεμωσιᾶ-νον καὶ Διακριθεῖσαν Ἀσκασιᾶν — ἡ Πάντα Φελατὴν μετὰ τὴν Δοκίμοσαν τῶν Σα-λῶν, Μυροδόλον Χαραυγὴν, Ἀθῶν Καρ-δίαν, Χαμμένην Ἐδυγίαν καὶ Παλλάδα — ὁ Ἀπαστραπὸν Μανδύας μετὰ τὴν Χρυσὴν Πεταλούδα, Χλόην, Νέον Μαργαρίτην, Ἀραβία τῆς Βουλῆς καὶ Ναυσικῶν — ἡ Ἠῶς τῶν Σειρήνων μετὰ τὴν Αἰγυπτιᾶν Βασιλοπούδα, Καρδιογράφον, Ὀρειοπό-λιν Ψυχὴν καὶ Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ — ἡ Ὠρὸς Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ροδιτικὴν Ἀγ-γέλην, Μαγευμένην Ἀκροβατισσίδα, Ἀπαι-γασίαν Ἡδ. Μικρὰν Ἀνθοῦσαν καὶ Μή-με-λημνόνει — ὁ Πιθηκάνθρωπος μετὰ τὴν Διοσκουρίδα Πιθηκὴν, Κυρία μετὰ τὰς Κα-μελλίας, Τριγυρῆσαν, Νεοβραστο Κοιλοῦ-θι καὶ Μή-με-λημνόνει — ὁ Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ μετὰ τὸν Νεαρόν Ἠλεκτρολόγον, Ἀ-σπρον Ἀράπην, Ἀθῶν τῆς Ζαππίδος καὶ Νουτὴν Ρομφαίαν — ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μετὰ τὴν Τακτικὴν Καρδίαν, Ἰππὸν τοῦ Μεσολογγίου, Ὡραίαν Ἀραβία, Λου-λούδι τῆς Καρδίας καὶ Βασιλοῦσαν τῶν Κυμάτων — τὸ Ράδιον μετὰ τὴν Αἰμιλίαν Λῶβ, Νύμφην τῶν Τριγυρῶν, Ἀρρεῖον Κί-μα καὶ Εὐατοῦστον Ψυχὴν — τὸ Φῶς τῆς Νυκτός μετὰ τὴν Δωρίδα Παρθέρον, Γλω-

σοκοπάναν, Νεγατιζούλαν, Ναυτοπού-
λαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Μικράν Βιο-
λοστριαν—ὁ Θεταλομάγνης μετὰ τὸ Φῶς τῆς
Νυχτός, Μυροβήν, Μις Δόγχαν, Χαϊδεμέ-
νην Βασιλοπούλαν καὶ Ἀεροναυτοπούλαν—
τὸ Σπασιμένο Φανάρι μετὰ τὸ Φῶς τῆς Νυ-
κτός, Ἀγρὸ Περιστεράκι, Πέραν Σιλλίαν
καὶ Ἰόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς
Ράδιον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶνμα·
σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φί-
λου.) Θωρακοφόρον (ἔστειλα· ἡ πρότασίς σου
εἰς τὸ προσεχές.) Φυλ-Διάβολον (κοτενθουσι-
αζόμενον μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν
ἔχει λάβῃ ὡς τώρα πέντε, καὶ τὰ φύλλα εἰς τὴν
τά μάτια του οὕτε το ἐπίστευσε ποτὲ ὅτι ἀγι-
νόμενος συνδρομητὴς μου θὰ εἶχε τόσας στιγμὰς
εὐτυχίας.) Ἀγγελον τοῦ Λυκαυγοῦς (ὁ νέος
Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων περιλαμβάνει τὰ
φύλλα 38 ἕως 52.) Γλυκεῖαν Ἑλπίδα ([EE]
ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸ λάθος ὁ ἀδελφός σου, διὰ
νὰ μοῦ γράψῃ αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπιστολὴν·
διὰ τοῦτο... τὸν συγχωρῶ πρόθυμος· ἡ ἀπάν-
τησις σου συμπεριελήφθη ὑπὸ τὴν δρον νὰ μου
γράψῃς ἐνδοτε.) Ἀόσος Φοινικῶν (τὸ ζήτημα
τοῦ Κίτρινου Ντόμιου μένει ἐκκρεμές, δηλα-
δὴ ὑπὸ σκέψιν· ἐλπίζω ὅτι εἰς τὴν ἐπιστολήν,
βανέλης εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν
μου.) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον ([E] ἀπὸ
τώρα ὅχι· φύλαξέ τας νὰ τὰς στείλῃς ὅταν θὰ
προκρινῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς· σοῦ ἔστειλα
τὸν 11ον τόμον.) Ἀγνήν Ψυχὴν (ἐντός τῆς
ἐπιστολῆς σου δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίτιμον τοῦ ζη-
τούμενου τόμου· βεβαίως καὶ εἰς τὰς 30 ἐρω-
τήσεις πρέπει νὰ πᾶν τὰς καλῆς, ἀλλ' εἰμπορεῖ
ἂν θέλῃ νὰ γράφῃ τὰς ἰδίαις ἀπαντήσεσις εἰς ὅλα
τοὺς τὰ τετράδια.) Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ
(ἔστειλα· νὰ ποῦ θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου· θὰ
διπλασιασθῇ ἡ συνδρομή καὶ τὸ φύλλον θὰ
εἶνε πάντοτε διπλοῦν· τότε εἰς τὴν ἐξοχὴν θὰ
ἔχῃς σύντροφον... ἐκτενέστερον.) Φίλημα
Σκιῶς ([E] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν· ἡ ἐλπίς
σου ὅτι δὲν θὰ δυσχερεστούμην ἦτο πολὺ βῆ-
σιμος, καὶ εἴθε τοιαῦται νὰ εἶνε ὅλαι σου αἱ
ἐλπίδες.) Πύργον τῆς Πέτρας (εἶδες ὅτι ὁ
Διαγ. Ψευδοπλάτος παρτάθη· ὥστε ποῖος θὰ
ἔχῃ τὰ περισσότερα, κ' ἐγὼ εἰς τὸ τέλος θὰ το
μᾶθω.) Μικράν Ἀνδοκόμον, Ἐσπερίαν Ἀδ-
ραν (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ συμ-
μνησθῇς πρὸς τὴν δευτέραν ὑπόμνησιν, ἡ ὁποία
σοῦ ἐστάλη.) Ποσειδῶνα τῆς Μήλου (βε-
βαίως δύνασαι· ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου
δὲν ἐμποδίζει.) Πιθηκάνθρωπον, Αἰγλήν ἐν
Ζόφῳ ([EE] ἐλπίζω ὅτι τὸ φύλλον ἔφθασε καὶ
τὰ μικρὰ ἡσυχασαν· νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι.)
Περιοδικὴν Τρέλλαν (ἔστειλα.) Ψαροπού-
λαν (διαβιβάζω εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀνι-
ψωῦ Γεωργίου Ἀθασιάζου τὰ συλλυπητήριά
σου· τῆς αἰλλῆς δὲν ὑπάρχει πλέον οἰκογένεια·
δὲν ἐπληθύνθησαν μὲν!) Ἀρχιζέλιον ([EE]
διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν· εἶχα ἀποφασίσῃ τὴν
ἔμπρακτον ψηφοφορίαν, καὶ ἡ προτροπὴ σου μ'
ἐσθίρειν εἰς τὴν ἀπόφασιν.) Φῶς τῆς Νυχτός
(βεβαίως· καὶ ἡ μικροτερεὴ λέξις εἰς τὴν Μ.
Ἀγγελίας λογαριάζεται· τί δυστύχημα ὁ θάνα-
τος τόσο καλοῦ φίλου!) Περούα ([E] ἔστειλα.)
Ἐρμῶν Προσωπεῖον (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες
καλὰ, καὶ περριμένω νὰ μου γράψῃς γρήγορα·
καὶ θὰ ἔχῃς πολλὰ νὰ μου γράψῃς· τώρα ποῦ
πρόκειται νὰ διαδάσῃς τόσα φύλλα.) Θερωρὸν
τοῦ Παραδείσου ([E] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστο-
λὴν· μετὰ ἔλασεν πολὺ ἡ εἰδήσις, τὴν ὁποίαν
μοῦ ἔδωκας.) Κρόταλον (ἔχε ὄρθρος· ὅλα θὰ
περάσουν· σὲ παρακαλῶ νὰ με κρατῇς ἐνήμερον
τῆς ὑποθέσεως.) Αἰγυπτίαν Βασιλοπαιδα (Μ.
Α. Κ. εἰς τὸ 3ον φύλλον ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμόν
σου.) Θεταλομάγνην, Σπασιμένο Φανάρι,
Ἀγγελον τῆς Νίκης, ἔχει καλῶς.) Ἀδραν τοῦ
Ζαπτείου (βέβαια μετὰ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς·
Παῖδ. Πνεύματα ἡμπορεῖς νὰ στείλῃς, ἀλλὰ

πρωτότυπα ὅχι τίποτε ἀντιγράφας.) Κολυμ-
βητὴν τοῦ Καρτεσιῶν (νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν
πρότασιν, γράφων τὸ ὄρα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
παιδίου τοῦ ὁποῖον θέλεις νὰ συστήσω.) Ν. Α.
Καπτανιδιὸν (τὰ ἔστειλα.) Νήσον τῶν Σει-
ρήνων, Νοντὴν Ρομφαίαν ([E] ἡ ἐπιστολή
σου τῆς 9 Αὐγούστου μοῦ ἤλθε σήμερον ἐξ Ἀ-
λεξανδρείας· ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε συνδρομή-
τρια.) Τρέλλο Ναυτάκι (τὸ ὁποῖον ἐξήλυσεν
τὴν κυρίαν Σίμμου· ἤθελε, λέγει, νὰ εἶχε καὶ
αὐτὸ περιούσιον, διὰ νὰ κάμῃ τόσον ὥρα καὶ
καὶ σκοπίμους εὐεργεσίας.) Ἀσπίδα τῆς Ἀ-
θηναῖς ([EE] διὰ τὰς ὥρας καὶ πατρικὰς ἐπι-
στολάς.) Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας (ὡς ἐλ-
πίσω ὅτι τὸν χειμῶνα θὰ γίνῃ δραστηριωτέρ·
ἀσπάζομαι τὴν Ἀργυρᾶν Συρίκτραν.) Μαῖζον
Ἀετὸν (βεβαίως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου δὲν
ἔχει ἐδῶ σημασίαν.) Γαλήν τῆς Ἀγκύρας
(καὶ, ὅταν κἀθεταί κανεὶς εἰς τὴν ὁδὸν Πανε-
πισταρίου, καὶ εἰς ὑψηλὸν μάλιστα πάτωμα,
ἔχει μίαν ἀπὸ τὰς ὥριστερας ἀποφύεις τῆς πό-
λεως.) Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας ([E] δὲν
ἤρκα ἀκόμη, ἅμα θὰ εὗρω θὰ σου στείλω.) Κυ-
ρίαν Σαφραλόστραν ([E] ὅχι ἐντελῶς, διότι
τὸ νόμισμα λέγεται καὶ μάργα, θηλυκῶς ὁρᾷ
λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι μετὰ τὴν
μοσιευομένην· ἀλλὰ ὅχι πάλιν καὶ μετὰ τὴν
σχολαστικὴν ἀκρίβειαν! ἂν εὗρῃ κανεὶς π· χι
τὴν κυρίαν λέξιν τῆς Ἀκροστιχίδος, δὲν πει-
ράζει ἂν βάλῃ ἔπειτα Πειραϊκὴν ἀντὶ Πάτρι·
πῶς εἶνε καὶ αἱ δύο ἀπὸ Π. — ὅταν ὅμως
διὰ τῶν ἀρχικῶν πρόκειται νὰ σχηματισθῇ ἡ
θεὰ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ λύτης βίλην Ἑστία, ἡ λύσις
τοῦ θὰ θεωρηθῇ λανθασμένη, ἔστω καὶ ἂν σχη-
ματισθῇ τὴν Ἀκροστιχίδα τοῦ ὁρθῶς, συμφώνως
μετὰ τὰ ζητούμενα.) Λατάνιαν (ἔστειλα δὲν πει-
ράζει· ὅσα ἐνωρίτερά, τόσα καλλίτερα.) Ἀδ-
ραν τῆς Ἀνοξίτης (δὲν πειράζει χαίρω ποῦ ἔ-
γινες καλὰ.) Βαρναλγούσαν Ὀρφατὴν (ἔλαβον,
ὡς καὶ τὰ προηγούμενα.) Παῖδων κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλθοι μετὰ τὴν 4 Σε-
πτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ ἱερῶν μας εἰς φανίλους, ὡς ἱκανοὶ
περίχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

416. Λεξιγριφος.

Ἐπῆρα κ' ἐγὼ καὶ
Ποῦ κάθε νέο λέγει·
Τὸ διαίρῳ εἰς τρία,
Πέρνω τῶνα κομμάτι,
Μοῦ μένουσι δύο στοιχεῖα.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Ἀφῶς Καρδίας

417. Τονόγριφος.

Θάμνος εἶμαι ἐκ τῶν ὥραιων
Ὅπως ἔχω ἂν μάψω·
Δαναὶ δ' ἐκ τῶν ἀρχαίων
Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃς.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Κορταίου Ἀστέρους

418. Ἀναγραμματισμός.

Ἀνακατεῖς τὸ σακκούλι σου;
Ἀρὰ γε μέσα τὴ ζήτησι;
Ἄν εὗρῃς ὅπως σπλάχνου σου,
Ἀυτὰ μου, εἶσαι νικητής.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Σοφίας

419. Ἀσπῆρ.

Νάντα κατασταθῶν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
των οὕτως ὥστε νὰ νᾶ-
νωσθεταί: ὀριζοντίως
ἡ ὄσος τῆς Κυρίως,
καθῶς ποταμὸς τῆς
Εὐρώπης, ἀρχαίως δὲ
ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ σύμπαντα νόσος.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Εὐμετοῦ

420. Λένιγμα.

Ρωμαῖος στρατηγὸς τερσενικό μου
Καὶ ζῶον φορητὸν τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Ἀδριανῶν τοῦ Παραδείσου

421. Πυραμίδες.

+ Οἱ σταυροὶ θεοῦ ρωμαϊκοί.
★ + ★ = Θεὸς ἐλληνικός.
★ + ★ + ★ = Κριτεῖτοῦ Ἄδου.
★ ★ + ★ ★ = Κένταυρος.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Πλατῶντος Ἀναστασίου

422. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυδολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὶς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις,
ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν Κυδολέξον.

Πέρας, ἀμρός, τροφή, μὴμη.

Ἐστὴν ὑπο-τῆς Χειμωνιατικοῦ Ἡλίου

423. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ ὁ Διογένης δὲν ἔβγαξε ποτὲ τὰ ὑπόδη-
μάτα του; Ἐστὴν ὑπο-τῆς Περικλοῦ Χαραυγῆς

424-425. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Γέλα διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ζάμα.
2. Ἡ Ζάμα δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κρότων.
Ἐστὴν ὑπο-τῆς Φωστήρος τῆς Ἡπείρου

426. Τετραπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὰρχεινὰ
σχηματίζου Κράτος ἀστικόν, τὰ δευτέρᾳ ἡ-
φαίστειον, τὰ τρίτᾳ κατὰ γλυκὺ, καὶ τὰ τέταρ-
τα ἐλληνικὴν πόλιν.

1, Ἀρχαία Βασίλισσα διάσημος. 2, Παρχ-
καλεῖ, ζητεῖ χάριν. 3, Ἐπιθετον. 4, Ποτα-
μὸς τῆς Ἀσίας. Ἐστὴν ὑπο-τῆς Βούχωνος

427. Ἑλλειποσύμφωνον.

σε - ο - αοεο

Ἐστὴν ὑπο-τῆς Τζῶν Νιπούλλ

428. Ἰνδικὸς Γρίφος.

Ζῷ (οὐσιαστικόν)—α⁴ (προστακτικὴ)—μῷ
(συγκριτικόν)—★—κῷ (οὐσιαστικόν)—α⁶ (ἐπί-
θετον.) Ἐστὴν ὑπο-τῆς Θεοδόρου 1 Κουρούση

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31

321. Ἰουστίνος (εἰς οὗς, Τῆνος.) — 322.
Ἰούσιος (Ι, οὐ, νῖ, δε.) — 323. Κισσός· κισ-
σα. — 324. Τὸ κάτω μέρος τῆς Μαγικῆς Βί-
κονος περιλαμβάνει τὸν Τά-
σον πελώριον κ' ἐξηπλωμέ-
νον ἀνάσκελα. Διὰ νὰ φανῇ
ὁ ὅρθος, ὅπως φαίνεται ἀπέ-
ναντι, ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς
Μαγικῆς Βικόνος πρέπει νὰ
γίνῃ βάσις. Προσθέτομεν ὅτι
ἡ σκούπα, ἡ ὁποία φαίνεται
ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκρην, σχημα-
τίζει... τὰ μαλλιά του.

325. Τ 326. Ἰστρὸς
ΠΑΣ — Τρὼς = ὅς
ΠΕΝΙΑ + (Πανα-
ΤΑΝΑΓΡΑ θῆνα· Ἀ-
ΣΙΓΜΑ θ ν α ι χ =
ΑΡΑ (Πὰν + (Δα-
Α νία = Δὰν
=) ἴα = Ι-
ΣΗΑΝΙΑ. —
327. Τῇ ἀν-
ταλλαγῇ διὰ τοῦ Α. σχηματίζονται αἱ λέξεις:
κατὰ, ἄχρη, ἐρία, Ἀίας, αἱ ὁποῖαι σχηματίζου
Κυδολέξον. — 328. Ἡ λέξις οὐσιαστικὴν, ἥτις
εἶνε ἐπιθετον. — 329. ΑΜΑΣΙΣ Ἀφρικὴ, Ὁ-
Μηρος, ἈνἈνίας, Χριστιανία, Βαλτιμόρη, ἑ-
λέφαΣ. — 330. Τοῖς νόμοις περὶ. — 331. Ἡ
Σύρος εἶνε γῆσις τῶν Κυκλάδων (Εἰς τὴν ρῶ-
σον ἐν εἰς-δοτῶν κεί κλάδων.)

Οἱ ἀλλὰ ὅσων κατοικίαν συνδρομη-
ταί, παρακαλοῦμαι, διὰ νὰ μὴ παραπί-
πη τὰ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἐγ-
γραφὸς τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ
γραφεῖόν μας, συναποστέλλοντες καὶ
λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας
ταινίας.

